

תת"ע (פתח תקווה) 612-09-24 - מאדי חליל מאדי חליל נ' מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 612-09-24 מדינת ישראל נ' מאדי חליל
תיק חיצוני: 90526411708

מספר בקשה: 2

לפני כבוד השופט עידן שניר

המבקש: מאדי חליל מאדי חליל
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של המבקש לאחר שלא התייצב לדיון ביום 29.10.24.

1. ביום 24.2.23 הונפקה על-שמו של המבקש הזמנה לדין וכתב אישום לאחר שרכבו נמדד וצולם באמצעות מצלמה אלקטרונית מסוג א'3 כאשר הוא נוסע במהירות של 149 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית שבה המהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. המבקש הוזמן למשפט לתאריך 29.10.24 בשעה 09:30. אישור המסירה לדיון חזר בציון "לא נדרש" ביום 15.3.23. המבקש נשפט בהעדרו, ונגזר דינו לקנס כספי בסך 2,500 ₪, 3 חודשי פסילה בפועל ופסילה על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים. כמו כן, הופעלה פסילה מותנית מתיק בית משפט 2038-07-23 באופן חופף.

2. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: **(1) הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו; (2) אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.** הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדין. לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 **חילף נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.11.04)).

3. לא שוכנעתי כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש למשפטו. ככלל, די בהוכחת משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום אף ללא אישור המסירה וזאת בהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974. התקנה מקימה חזקה משפטית של מסירת דבר דואר וזאת אף ללא אישור מסירה אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום. מי שמבקש לסתור את החזקה עליו הנטל לשכנע כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו וזאת במאזן ההסתברויות.
4. הוכח כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום ומכאן שהנטל עובר לכתפי המבקש להוכיח כי לא נמנע מלדרוש את דבר הדואר. במקרה דנן הודעת תשלום הקנס לא הגיעה ליעדה לאחר שאישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". בחנתי את אישור המסירה שצורף לבקשה, ולא מצאתי כי קיים בו חסר. באישור המסירה צוין באופן ברור כי דבר הדואר "לא נדרש" בצירוף חתימת הדוור ותאריך. במקרה דנן, שם הדוור לא נכתב, אולם גם במקרים שבהם קיים תיעוד חסר, אין בכך, כשלעצמו כדי לאיין המסקנה כי בוצעה מסירה כדין וכי הנטל רובץ על המבקש להוכיח כיצד חסר זה פוגע ביכולתו להוכיח את הטענה שלא קיבל את המסמך (רע"פ 1581/20 אבו חמיד נ' מדינת ישראל, פורסם באתר נבו (08.03.20); עפ"ת (מחוזי יר') 62391-02-19 סוויטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.05.19); עפ"ת (מחוזי ב"ש) 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל, פורסם באתר נבו (14.06.22). בכל מקרה, המבקש לא טען דבר ביחס לאישור המסירה וממילא לא עמד בנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר. המבקש לא פנה לרשות הדואר בבקשה כלשהי. הטענה בדבר שיבושים במסירת דברי דואר, נטענה באופן כללי, ללא אסמכתאות מתאימות.
5. באשר לטענת עיוות דין, המבקש טוען כי הוא כופר בביצוע העבירה, אך פרט לכך לא ציין כל טענה לגופו של עניין. המבקש לא טען כי לא נהג ברכב אלא כפר כפירה כללית וסתמית בביצוע העבירה. אין בכך, בכל הכבוד, כדי ללמד על קיומו של עיוות דין.
6. לכל האמור לעיל, מצטרף נדבך נוסף שמקשה על קבלת הבקשה והוא השיהוי הבלתי מוסבר בעליל מצד המבקש של 7 חודשים בהגשת הבקשה, הרבה מעבר לשלושים הימים הנקובים בחוק. פסק הדין נמסר לידי המבקש עוד ביום 5.11.24 על-ידי פקיד בית משפט. אישור המסירה חתום על-ידי המבקש. לא זו אף זו, אלא שביום 3.7.25 ניתנה החלטתי שבמסגרת הוריתי למשיבה להגיב לבקשה זו בתוך 14 ימים, כאשר צוין בהחלטה זו הקושי בהיעתרות לבקשה שהוגשה 7 חודשים לאחר קבלת פסק הדין. המבקש לא הגיש תגובה או הודעה ביחס לשיהוי בהגשת בקשה זו, כאשר ברור שלו היה הסבר מניח את הדעת לשיהוי זה, היה עושה כן.
7. העבירה שמיוחסת למבקש היא חמורה, אשר כוללת נהיגה במהירות של 59 קמ"ש מעל המהירות המותר בקטע כביש זה, דבר שסיכן באופן ממשי את משתמשי הדרך. כמו כן,

במסגרת גזר הדין נתתי דעתי גם לעברו התעבורתי של המבקש, אשר אוחז ברישיון נהיגה משנת 2011 וצברה לחובתו 30 הרשעות קודמות. מדובר בעבר מכביד ביחס לוותק, ומדובר בעבירה חוזרת. בשקלול מכלול השיקולים - איני סבור כי העונש שהושת על המבקש אינו חמור כלל ועיקר ועומד במתחם הענישה.

8. לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשפ"ה, 23 יולי 2025, בהעדר הצדדים.